

DECIZIA nr. 34/2016
privind soluționarea contestației depusă de
SC XXX SRL
înregistrată la Serviciul Soluționare Contestații
din cadrul Direcției Generale de Administrare a Marilor Contribuabili
sub nr. **SSC 1051/2016**

Serviciul Soluționare Contestații din cadrul Direcției Generale de Administrare a Marilor Contribuabili a fost sesizat de Activitatea de Inspectie Fiscala din cadrul DGAMC prin adresa nr. 103.922/2016, înregistrată la Serviciul Soluționare Contestații sub nr. SSC 1051/2016, asupra contestației formulate de **SC XXX SRL** cu sediul social în oras ... jud. Ilfov, înregistrată la Oficiul Registrului Comerțului sub nr. ..., având cod unic de înregistrare nr. ..., **cu sediul ales** pentru comunicarea actelor de procedura la Cabinet de avocat ..., reprezentata legal prin administrator, dl. .. si conventional prin avocat ... conform imputernicirii seria B nr. 2633X/16.03.2016, depusa in original la dosarul cauzei.

Societatea contestă Deciziile de impunere nr. F-MC X/2016, F-MC X/2016 si F-MC X/2016emise de Activitatea de Inspectie Fiscala din cadrul DGAMC în baza Rapoartelor de inspecție fiscală nr. F-MC X/2016, F-MC X/2016 si F-MC X/2016 și are ca obiect suma totală de **X lei**, reprezentând taxă pe valoarea adăugată stabilita suplimentar, astfel:

- X lei - Decizia de impunere F-MC X/2016;
- X lei - Decizia de impunere F-MC X/2016;
- X lei - Decizia de impunere F-MC 16/18.02.2016;

SC XXX SRL, figurează la poziția nr. X din Anexa nr. 1 - „Lista marilor contribuabili care vor fi administrați de DGAMC începând cu data de 1 februarie 2016” la Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 3702/2015 pentru aprobarea Listei marilor contribuabili și a Listei contribuabililor mijlocii.

Contestatară a solicitat, în conformitate cu prevederile art. 276 alin. (5) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, susținerea orală a contestației formulate împotriva Deciziilor de impunere nr. F-MC X/2016, F-MC X/2016 si F-MC X/2016emise de Activitatea de Inspectie Fiscala din cadrul DGAMC, aceasta având loc în data de 12.05.2016 la sediul organului de soluționare a contestației, cu participarea reprezentantilor societatii si a

reprezentanților organului emitent al actului administrativ fiscal atacat, susținerile fiind consemnate în minuta încheiată cu această ocazie și anexată dosarului cauzei.

Contestația a fost depusă în termenul prevăzut de art. 270 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, stabilit în raport de data primirii titlurilor de creanță contestate, respectiv **23.02.2016**, conform semnăturii de primire și amprenteii stampilei societății existente pe adresele nr. 315AIF, nr. 316AIF și nr. 317AIF, toate din 18.02.2016, aflate în copie la dosarul cauzei, prin care organele de inspecție fiscală au transmis către societate deciziile contestate, și de data depunerii contestației, respectiv **17.03.2016**, fiind înregistrată la DGAMC sub nr. 21884/17.03.2016, conform ștampilei Registraturii acestei Direcții aplicată pe contestația aflată în original la dosarul cauzei.

Constatând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 268, art. 269, art. 270 și art. 272 alin. (3) lit. a) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, Serviciul Soluționare Contestații din cadrul Direcției Generale de Administrare a Marilor Contribuabili este investit să se pronunțe asupra contestației formulate de SC XXX SRL.

I. SC XXX SRL contestă Deciziile de impunere nr. F-MC X/2016, F-MC X/2016 și F-MC X/2016 emise de Activitatea de Inspecție Fiscală din cadrul DGAMC în baza Rapoartelor de inspecție fiscală nr. F-MC X/2016, F-MC X/2016 și F-MC X/2016 și are ca obiect suma totală de **X lei**, reprezentând taxă pe valoarea adăugată stabilită suplimentar, astfel:

- X lei - Decizia de impunere F-MC X/2016,
- X lei - Decizia de impunere F-MC X/2016,
- X lei - Decizia de impunere F-MC 16/18.02.2016,

formuland, în esență, următoarele motive:

ASPECTE PROCEDURALE

1. Societatea invocă nerespectarea condițiilor prevăzute la art. 43 alin. (2) lit. g) din Codul de procedură fiscală, precizând că deciziile contestate nu au fost semnate de conducătorul Direcției Generale de Administrare a Marilor Contribuabili, nefiind indicat actul care ar justifica competența de semnare a deciziilor de impunere de către Directorul General Adjunct, dl. Alin Ghiurca.

Deasemenea deciziile nu au fost semnate de către organele de inspecție fiscală, astfel cum acestea au fost definite expres la pct. 1 din Rapoartele de inspecție fiscală, fiind semnate numai de dl. consilier X, nu și de către dna. inspector Toaxen Stefania. Aceleași observații sunt valabile și pentru Rapoartele de inspecție fiscală.

2. Organele de inspectie fiscala nu au respectat termenul maxim de finalizare a procedurii de inspectie fiscala anticipata pentru rambursarea TVA, care este de 45 de zile pentru solutionarea deconturilor, respectiv 35 de zile pentru efectuarea inspectiei fiscale, de la data inregistrarii deconturilor cu optiune de rambursare, conform OMFP nr. 263/2010. Oricum, nici termenul maxim de 6 luni, prevazut de art. 104 alin. (2) din Codul de procedura fiscala pentru efectuarea inspectiei fiscale la marii contribuabili, nu a fost respectat. Aceasta in conditiile in care rapoartele de inspectie cuprind mentiunea ca nu au existat perioade de suspendare a inspectiei, iar motivele de fapt retinute in cuprinsul deciziei de impunere se bazeaza exclusiv pe verificari ale bazei de date a ANAF, date ce erau accesibile de indata pentru organele de inspectie fiscala.

Sanctiunea pentru nerespectarea termenelor de finalizare a inspectiei este nulitatea relativa partiala a Rapoartelor de inspectie fiscala si a Deciziilor de impunere, in continuare aratandu-se vatamarile suferite, respectiv privarea de sumele reprezentand TVA aprobat la rambursare, de posibilitatea de a-si regla activitatea comerciala cu furnizorii pentru care nu s-a admis deducerea TVA. Daca societatea ar fi fost instiintata din timp fata de suspiciunile in legatura cu acesti furnizori, ar fi putut prezenta probe suplimentare, inclusiv monitorizarile video ale livrarilor efectuate de acesti furnizori, intrucat activitatea societatii este monitorizata video in permanenta, insa nu exista capacitatea tehnica de a stoca inregistrările pe o perioada de 1 an.

Prin depasirea termenelor de finalizare a inspectiei organele de inspectie fiscala nu au informat in timp util societatea despre suspiciunile pe care le au in legatura cu tranzactiile incheiate cu furnizorii X si X si de ratiunile care justifica aceste suspiciuni. Cunoscand aceste critici, ar fi putut lua masuri efective pentru a inlatura orice suspiciuni pentru perioadele urmatoare supuse controlului. Aceasta in conditiile in care inspectia fiscala anticipata si decontul aferent lunilor noiembrie si decembrie 2014 ar fi fost solutionate in termenul legal.

Conform art. 105 alin. (2) Cod pr. fiscala, inspectia fiscala trebuia efectuata in asa fel incat sa afecteze cat mai putin activitatea curenta a contribuabilului. Deasemenea potrivit art. 7 Cod pr. fiscala, organele de inspectie fiscala aveau obligatia de a obtine si utiliza toate informatiile si documentele pentru determinarea corecta a situatiei fiscale a contribuabilului, sa indrume contribuabilul pentru corectarea documentelor ori de cate ori este cazul si in aplicarea prevederilor legislatiei fiscale. Organele de inspectie fiscala au incalcat si aceste dispozitii legale. Solutionarea simultana a deconturilor de TVA aferente perioadelor noiembrie - decembrie 2014, ianuarie - februarie 2015 si martie 2015 nu are absolut nici o baza legala si a afectat semnificativ activitatea curenta a X. Din acest motiv nu au fost

solutionate nici deconturile ulterioare lunii martie 2016, fiind incalcate in mod evident dispozitiile Cap. I pct. 8 din Procedura de solutionare a deconturilor cu sume negative de taxa pe valoarea adaugata cu optiune de rambursare, aprobata prin Ordinul MFP nr. 263/2010, potrivit carora inspectia fiscala anticipata se poate finaliza chiar daca este in curs de efectuare o alta inspectie fiscala pentru o perioada anterioara.

In concluzie, contestatoarea sustine ca incalcarile legale mai sus aratate au generat vatamari importante pentru societate, motiv pentru care Deciziile de impunere si Rapoartele de inspectie fiscala sunt lovite de nulitate relativa partiala, in ceea ce priveste sumele respinse la rambursare.

La pct. 28 lit. (i) pagina 9 din contestatie se mentioneaza "**Prezenta Contestatie este si o cerere expresa pentru acordarea dobanzilor conform legii**".

3. Organele de inspectie fiscala au incalcat normele de competenta materiala si ordinele de serviciu acordate in efectuarea inspectiei fiscale.

Aceasta pentru ca numai domnul consilier X a semnat deciziile de impunere si rapoartele de inspectie fiscala, nu si celalalt membru al echipei de inspectie fiscala si totodata, domnul consilier X, nici nu avea aceasta calitate, de a efectua inspectia, fiind consilier si nu inspector.

Situatia in care Rapoartele de inspectie fiscala si Deciziile de impunere sunt intocmite in fapt de alte persoane decat cele indicate in ordinul de serviciu se sanctioneaza cu nulitatea actelor respective.

PE FOND

1. Facand o prezentare a situatiei de fapt, societatea arata ca motivul de fapt retinut de organele de inspectie fiscala in neadmiterea deductiei TVA dedusa de societate este acela ca furnizorii societatii au declarat achizitiile de la furnizorii lor dar furnizorii furnizorilor societatii nu au declarat livrari catre furnizorii societatii.

Motivele de fapt retinute de organele de inspectie fiscala nu au absolut niciun fel de legatura cu contestatarea ci sunt referitoare la Furnizorii Furnizorilor, cu care societatea nu are niciun raport juridic. Furnizorii societatii au declarat livrarile si detin autorizatii de colectare deseuri. Este absurd ca societatea sa fie tinuta responsabila pentru conduita unor terti cu care nu are absolut nicio legatura. Organele de inspectie fiscala nu au indicat care este in concret vina societatii, vis a vis de conduita Furnizorilor Furnizorilor.

Societatea nu a cunoscut identitatea Furnizorii Furnizorilor, pana la momentul prezentarii proiectelor rapoartelor de inspectie fiscala si nici nu putea verifica comportamentul fiscal al acestora. Nici nu exista o obligatie legala in acest sens. Livrarile declarate de alte societati nu se regasesc intr-o

baza de date publica. Societatea nu poate verifica baza de date ANAF pe care se intemeiaza constatările organelor de inspectie fiscala.

Contestatarul sustine ca a efectuat verificari rezonabile privind furnizorii sai, respectiv a depus diligentele necesare pentru a se asigura ca furnizorii sai sunt autorizati pentru operatiuni comerciale legate de deseuri, au cod valabil de TVA, si-au declarat livrarile catre X, au fost incheiate contracte cu fiecare furnizor, facturile au fost platite prin banca, achizitiile de deseuri au fost raportate de X la autoritatile de mediu.

2. Motivele de fapt retinute de organele de inspectie fiscala nu au fost probate in nici un fel. Societatea nu a primit inscrisuri privind comportamentul fiscal al furnizorilor furnizorilor, precum ca acestia nu declara livrarile de deseuri catre furnizorii X. Furnizorii furnizorilor ar trebui sanctionati pentru comportamentul lor fiscal, iar nu X care nu are niciun fel de raport juridic cu acestia.

Detinerea sau nedetinerea autorizatiei de mediu de furnizorii furnizorilor nu este relevanta, nefiind probat acest aspect, acestia putand desfasura numai activitati de comercializare deseuri, nu si de colectare, ceea ce nu impune detinerea autorizatiei de mediu.

Consultand baza de date a Registrului Comertului, dupa comunicarea Rapoartelor de inspectie fiscala, societatea a constatat ca o parte din furnizorii furnizorilor au ca obiect de activitate secundar colectarea sau comertul cu ridicata al deseurilor, ceea ce face ca mentiunile retinute in Rapoartele de inspectie fiscala si Deciziile de impunere sa nu corespunda situatiei reale.

3. Societatea a implementat in fabrica sa un sistem de organizare si control de natura sa confirme achizitiile efectuate. Acest sistem consta in monitorizare video, procesele economice sunt secventiale si descentralizate pe persoane (pentru a se evita intelegerile intre salariati), sunt tinute registre si rapoarte de productie ce asigura trasabilitatea marfurilor achizitionate.

Toate mijloacele de transport care intra cu marfa achizitionata sunt inregistrate in Registrul de poarta, ce se intocmeste de societatea de paza, urmeaza cantarirea marfii in sistem informatizat, descarcarea, cantarirea autovehiculului gol. Bonurile de cantar, care au fost prezentate organelor de control, sunt semnate de reprezentantul societatii precum si de sofer.

Desi organele de control au fost invitate la discutii cu salariatii X, ce puteau confirma realitatea achizitiilor, acestia nu au dorit sa audieze pe nimeni.

Din moment ce societatea livreaza plumb aceasta inseamna si ca il achizitioneaza.

Organele de inspectie fiscala nu au efectuat verificari complete in vederea stabilirii starii de fapt.

4. Societatea a prezentat organelor de inspectie fiscala documente ce atesta transporturile efectuate in legatura cu deseurile achizitionate, inspectorii validand efectuarea acestor transporturi. Transportul a fost in sarcina furnizorilor, conform clauzelor contractuale. Au fost remise organelor de inspectie fiscala CMR-uri, facturile de transport, formulare privind transportul deseurilor.

5. Contestatoarea sustine ca actionat cu **buna credinta**, atat la momentul achizitionarii de deseuri cat si ulterior. Organele de inspectie fiscala nu au precizat in nici un fel care este in concret vina X in legatura cu Furnizorii Furnizorilor, ce anume se imputa X, si care era conduita corecta pe care trebuia sa o urmeze Contestatoarea. Notiunea de "*suspiciuni rezonabile*" nu are nicio reglementare legala. nu exista definit acest concept, asa incat nu pot fi dispuse sanctiuni in mod cu totul subiectiv pe baza unor speculatii care nici macar nu au legatura cu activitatea reala a Contestatoarei. X nu poate fi obligata sa faca dovada circuitului marfurilor incepand cu prima veriga din lantul de distributie si nici nu poate fi tinuta responsabila pentru comportamentul tertilor cu care nu are absolut nici un fel de legatura.

6. Societatea prezinta consideratii in legatura cu Hotararea CJUE pronuntata in cauza C-277/14 (PPUH), aratand inca o data ca societatea nu a cunoscut furnizorii furnizorilor, nu a participat si nu a stiut de existenta vreunei fraude iar organele fiscale nu au stabilit in raport de elemente obiective ca societatea a stiut sau ar fi trebuit sa stie de existenta vreunei fraude privind taxa pe valoarea adaugata.

La finalul contestatiei se mentioneaza inscrisurile atasate acesteia.

II. Urmare inspectiei fiscale partiale privind taxa pe valoarea adăugată efectuată la SC XXX SRL, organele de inspectie fiscală din cadrul DGAMC au întocmit Rapoartele de inspectie fiscală nr. F-MC X/2016, F-MC X/2016 si F-MC X/2016 care au stat la baza emiterii Deciziilor de impunere nr. F-MC X/2016, F-MC X/2016 si F-MC 16/18.02.2016.

Perioadele verificate: 01.11.2014 - 31.12.2014; 01.01.2015 - 28.02.2015 si 01.03.2015 - 31.03.2015.

În urma verificării, organele de inspectie fiscală au constatat că nu se confirma realitatea achizitiilor inregistrate de societate ca fiind efectuate de la o serie de furnizori. Aceasta pentru ca achizitiile efectuate in amonte de furnizori nu au fost declarate ca livrari de furnizorii furnizorilor, acesti din urma furnizori nedetinand autorizatii de mediu pentru colectarea deseurilor si neavand in obiectul de activitate principal declarat la Oficiul Registrului Comertului activitati de colectare/livrare deseuri.

Astfel, s-au consemnat urmatoarele constatari:

- referitor la achizitiile de deseuri declarate de societate ca fiind efectuate de la furnizorul X SRL, acesta a declarat achizitii de la societatile X SRL, X SRL, X SRL, XSRL, X SRL si X SRL ce nu sunt autorizate de catre Agentia pentru Protectia Mediului sa desfasoare activitati de colectare a bateriilor si acumulatorilor, avand un obiect de activitate total diferit, respectiv fabricarea sapunurilor si detergentilor iar acestia din urma nu au declarat livrari catre X SRL, neconfirmandu-se astfel achizitiile pe care X SRL le declara si corelativ nici livrarile catre contestatara;

- referitor la achizitiile de deseuri declarate de societate ca fiind efectuate de la furnizorul X Star SRL, acesta a declarat achizitii de la societatile X, J&H X si Xt ce nu sunt autorizate de catre Agentia pentru Protectia Mediului sa desfasoare activitati de colectare a bateriilor si acumulatorilor, iar acestia din urma nu au declarat livrari catre X SRL, neconfirmandu-se astfel achizitiile pe care X SRL le declara si corelativ nici livrarile catre contestatara;

- referitor la achizitiile de deseuri declarate de societate ca fiind efectuate de la furnizorul X SRL acesta a declarat achizitii de la societatea X ce nu este autorizata de catre Agentia pentru Protectia Mediului sa desfasoare activitati de colectare a bateriilor si acumulatorilor.

Verificarile organelor de inspectie fiscala au avut in vedere documentele si explicatiile prezentate de societate precum si datele obtinute din bazele de date ale ANAF, ONRC, sau cele referitoare la autorizatiile de mediu.

S-a considerat ca documentele prezentate, inclusiv documentele privind transportul deseurilor achizitionate ce cuprind date incomplete, nu fac dovada circuitului fizic al deseurilor achizitionate. S-au analizat transportatorii in cauza constatandu-se ca acestia nu declara sau nu declarasera initial transporturile respective, ca in unele cazuri au relatii comerciale declarate numai cu contestatara desi transportul era in sarcina furnizorilor acesteia.

Cu privire la formularul de transport pentru deseuri periculoase prevazut de anexa 2 la HG nr. 1061/2008, s-a constatat din documentele prezentate de societate ca aceste formulare nu cuprind numere de inregistrare la Agentia pentru Mediu, cum ar fi trebuit, ca unii furnizori nu apar ca expeditori (X SRL).

Avand in vedere aspectele prezentate anterior, in baza carora organele de inspectie fiscala au retinut ca au suspiciuni rezonabile in privinta realitatii operatiunilor de achizitii deseuri de la furnizorii inscrisi in facturile de achizitie, in consecinta, in baza art. 6 din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, privind dreptul organelor fiscale de apreciere, in limita

atributiilor si competentelor ce ii revin, relevanta starilor de fapt fiscale si sa adopte solutia admisa de lege si avand in vedere prevederile art. 145 alin. (2) si art. 146 alin. (1) din Codul fiscal, nu au admis dreptul deducerii taxei pe valoarea adaugata pentru facturile emise de furnizorii de la care s-a considerat ca nu se confirma realitatea achizitiilor consemnate in facturi, pentru suma totala de **X lei**, TVA stabilita suplimentar si respinsa la rambursare. In rapoartele de inspectie fiscala s-a facut mentiunea ca pentru aceste achizitii s-a aplicat taxarea inversa prevazuta de art. 160 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal.

Fata de constatările efectuate, organele de inspecție fiscală au înaintat Parchetului de pe lângă Tribunalul Ilfov Sesizarea penală nr. 692 AIF/05.04.2016 împreună cu Procesele verbale nr. 101792/26.01.2016, nr. 101795/27.01.2016 si nr. 101796/27.01.2016 ale căror constatări se regăsesc și în Rapoartele de inspecție fiscală nr. F-MC X/2016, F-MC X/2016 si F-MC X/2016, care au stat la baza emiterii Deciziilor de impunere nr. F-MC X/2016, F-MC X/2016 si F-MC 16/18.02.2016, în vederea stabilirii existenței sau inexistenței elementelor constitutive ale unor infracțiuni.

Sesizarea transmisă Parchetului de pe lângă Tribunalul Ilfov de către Activitatea de Inspectie Fiscala din cadrul DGAMC vizează un prejudiciu adus bugetului de stat în sumă de **X lei**, reprezentând taxa pe valoarea adăugată care face obiectul prezentei contestatii.

III. Luând în considerare constatările organelor de inspecție fiscală, motivele prezentate de societate, documentele existente la dosarul cauzei, precum și actele normative invocate de contestatară și organele de inspecție fiscală, se rețin următoarele:

A. ASPECTE PROCEDURALE:

1. Referitor la afirmația societății potrivit căreia actele administrative sunt lovite de nulitate întrucât deciziile de impunere sunt semnate de Directorul general adjunct si nu de conducatorul DGAMC se retine ca deciziile prevad prin formular ca se semneaza de "Conducatorul activitatii de inspectie fiscala" si nu de conducatorul DGAMC.

Potrivit prevederilor art. 43 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, invocat de contestatara:

"Art. 43 Conținutul și motivarea actului administrativ fiscal

[...]

(2) Actul administrativ fiscal emis pe suport hârtie cuprinde următoarele elemente:[...]

h) semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii, precum și ștampila organului fiscal emitent".

Prin urmare textul de lege, pe care societatea isi intemeiaza pretentia, nu prevede ca semnarea deciziilor trebuia facuta de conducatorul DGAMC ci ca trebuie sa cuprinda semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal, printre care se numara si conducatorul activitatii de inspectie fiscala. Astfel nu se poate retine ca intemeiata pe lege pretentia contestatarei.

Totodata formularul deciziilor de impunere in cauza este aprobat prin OPANAF nr. 1021/2013, publicat in Monitorul Oficial partea I nr. 501 din 8 august 2013, iar deciziile emise respecta intocmai formularul aprobat si instructiunile de completare. Instructiunile aprobate prin Ordinul ANAF nr. 1021/2013, dat in aplicarea art. 86 alin. (1) din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala prevad in ANEXA 2 - Instructiuni de completare a formularului "*Decizie de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspectia fiscală pentru persoane juridice*" :

"Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspectia fiscală pentru persoane juridice se întocmește de către organul de inspectie fiscală, se avizează de șeful de serviciu și se aprobă de conducătorul activității de inspectie fiscală". Prin urmare pretentiile contestatarei ca deciziile de impunere sa fie aprobate de conducatorul DGAMC nu sunt intemeiate, intrucat acestea se aproba de persoanele împuternicite prin Ordinul ANAF nr. 1021/2013, respectiv conducătorul activității de inspectie fiscală.

2. Referitor la afirmația societății potrivit căreia actele administrative sunt lovite de nulitate întrucât deciziile de impunere si rapoartele de inspectie sunt semnate doar de unul din cei doi membri ai echipei de inspectie fiscala, acesta fiind consilier si nu inspector, calitatea de consilier nedandu-i dreptul sa efectueze inspectie fiscala, organele de inspectie fiscala au comunicat ca la data emiterii rapoartelor de inspectie fiscala si a deciziilor de impunere, doamna inspector X nu mai avea calitatea de angajat al DGAMC.

Prin urmare se retine ca lipsa semnaturii unuia din inspectori nu constituie o omisiune ce poate sa atraga nulitatea actelor administrative, art. 43 din Codul de procedura fiscala neprevazand obligativitatea semnarii actelor administrative de membrii echipei de inspectie fiscala, cu atat mai mult cu cat inspectorul in cauza a fost angajat al DGAMC la inceperea inspectiei fiscale, calitate pe care nu a mai avut-o la data emiterii actelor administrativ fiscale, astfel in mod obiectiv neputand semna actele in cauza.

Cu privire la afirmatia ca un consilier nu poate efectua inspectie fiscala, avand in vedere ca nu se argumenteaza aceasta afirmatie, se retine ca este nemotivata.

Dealtfel Legea nr. 188/1999 prevede la art. 14:

"(1) Sunt funcționari publici de execuție din clasa I persoanele numite în următoarele funcții publice generale: consilier, consilier juridic, auditor, expert,

inspector, precum și în funcțiile publice specifice asimilate acestora" iar în Codul de procedura fiscală se prevede:

Art. 105 Reguli privind inspecția fiscală

[...]

*(7) La începerea inspecției fiscale, **inspectorul este obligat să prezinte contribuabilului legitimația de inspecție și ordinul de serviciu semnat de conducătorul organului de control. Începerea inspecției fiscale trebuie consemnată în registrul unic de control.***

Aceeși termenii utilizați de legi diferite pot avea înțelesuri diferite și în același timp termeni diferiți pot avea același înțeles. Termenul "*inspector*" utilizat de Codul de procedura fiscală se referă la persoana desemnată de organul fiscal competent prin ordin de serviciu să efectueze inspecția fiscală iar termenii *consilier, inspector* regăsiți în art. 14 din Legea nr. 188/1999 se referă la funcțiile publice generale în care sunt numiți funcționarii publici. Atribuțiile funcționarilor publici nu rezultă din denumirea funcției publice în care sunt numiți ci din fișa postului și împuternicirile ce le sunt acordate. În cauză, chiar prin ordin de serviciu, funcționarul public Popa Florentin Romeo este desemnat, împuternicit să efectueze inspecția fiscală la contestatara iar în Rapoartele de inspecție fiscală sunt menționate pentru acesta detine legitimațiile de inspecție nr. 43025 și nr. 0314 și ordinele de serviciu nr. 192/19.02.2015, nr. 638/07.07.2015 și nr. 639/07.07.2015.

3. Referitor la nesoluționarea deconturilor de TVA cu opțiune de rambursare, în termenul maxim legal, se reține că acestea nu erau termene de decadere ci termene de recomandare. Organele de inspecție fiscală motivează depășirea termenelor legale datorită volumului mare de documente de verificat, a complexității obiectivelor inspecției fiscale pentru stabilirea relevanței stării de fapt fiscale fiind necesare o serie de investigații suplimentare asupra bazelor de date ale ANAF și Registrului Comerțului.

Codul de procedura fiscală nu prevede nulitatea actelor administrative în cazul soluționării cu întârziere a cererilor contribuabililor. Dealtfel nici nu ar fi în interesul societății constatarea nulității deciziilor contestate, căci prin acestea i-a fost aprobată rambursarea TVA în suma de X lei.

Societatea invocă existența unor nulități relative care să ducă la nulitatea parțială a actelor contestate, în privința sumelor respinse la rambursare. Or, motivele invocate nu sunt de natură să determine nulitatea parțială a actelor administrative, ci eventual nulitatea în totalitate a acestora, ceea ce nu ar fi în interesul societății, având în vedere că prin deciziile contestate i-au fost aprobate la rambursare sume TVA mai mari decât cele respinse la rambursare.

In privinta vatamarilor suferite invocate se retine ca societatea a solicitat chiar prin contestatie: "**Prezenta Contestatie este si o cerere expresa pentru acordarea dobanzilor conform legii**". Prin adresa nr SSC 1051/20.04.2016 Serviciul Solutionare Contestatii din cadrul DGAMC a comunicat DGAMC - Activitatea de Administrare a Veniturilor Statului, ce este competenta in solutionarea cererilor de acordare de dobanzi, că intrucat contestatia formulata de SC XXX SRL are si caracterul unei cereri de dobanzi "aplicate la TVA aprobat la rambursare de la scadenta si pana la data platii efective" se impune solutionarea acestui capat de cerere potrivit competentelor.

In privinta nulitatilor relative sunt aplicabile prevederile Noului Cod de procedura civila aprobat prin Legea nr. 134/2010:

"ART. 174

Noțiune și clasificare

(1) *Nulitatea este sancțiunea care lipsește total sau parțial de efecte actul de procedură efectuat cu nerespectarea cerințelor legale, de fond sau de formă.*

(2) *Nulitatea este absolută atunci când cerința nerespectată este instituită printr-o normă care ocrotește un interes public.*

(3) *Nulitatea este relativă în cazul în care cerința nerespectată este instituită printr-o normă care ocrotește un interes privat.*

ART. 175

Nulitatea condiționată

(1) *Actul de procedură este lovit de nulitate dacă prin nerespectarea cerinței legale s-a adus părții o vătămare care nu poate fi înlăturată decât prin desființarea acestuia.*

(2) *În cazul nulităților expres prevăzute de lege, vătămarea este prezumată, partea interesată putând face dovada contrară.*

Cat priveste nulitatea conditionata, art. 177, alin. 1 NCPC instituie o obligatie in sarcina judecatorului, in sensul ca acesta „*va dispune indreptarea neregularitatilor actului de procedura (...) ori de cate ori este posibila inlaturarea vatamarii fara anulara actului*”. Se remarca trecerea la o legiferare imperativa, deosebita de vechea oranduire, a art. 106 alin. 2 CPC 1865, potrivit careia, acoperirea neajunsurilor procedurale ale actelor de procedura era lasata la aprecierea judecatorului, avand un caracter supletiv.

Vatamarea financiara invocata de societate, prin nerespectarea termenului de solutionare a cererii de rambursare a TVA, poate fi inlaturata prin acordarea de dobanzi de organele fiscale, asa cum contestatara a solicitat, ceea ce nu mai impune anulara actelor neemise in termenul de recomandare stabilit de lege.

In privinta vatamarilor invocate prin necomunicarea in termen a suspiciunilor avute de organele de inspectie fiscala cu privire la furnizorii

furnizorilor, acestea nu pot fi retinute ca intemeiate, cu atat mai mult cu cat societatea sustine ca nu are nici o obligatie legala de a verifica furnizorii furnizorilor si ca a fost un cumparator de buna credinta.

In concluzie se retine ca termenele de 45 de zile pentru solutionarea DNOR precum si termenul de 6 luni privind durata efectuării unei inspectii fiscale, prevazut de art. 104 alin.2 din OG nr.92/2003 din Codul de procedura fiscală nu este un termen de decădere, avand ca scop minima afectare a activitatii contribuabilului, iar depasirea lui nu este sanctionata cu nulitatea deciziei de impunere emisa in urma inspectiei fiscale efectuate, in lipsa unei dispozitii legale exprese in acest sens.

Conform prevederilor art.104 alin.2 din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicat, cu modificările și completările ulterioare:

“(2) În cazul marilor contribuabili sau al celor care au sedii secundare, durata inspecției nu poate fi mai mare de 6 luni.”

Astfel, acest termen este de recomandare și nu unul sancționator, de decădere, nerespectarea acestuia nu poate determina decăderea organelor de inspecție fiscală din dreptul de a finaliza inspecția fiscală.

Totodată, legiuitorul a prevăzut la art.105 alin.(2) din același act normativ că inspecția fiscală va fi efectuată în așa fel încât să afecteze cât mai puțin activitatea curentă a contribuabililor și să utilizeze eficient timpul destinat inspecției fiscale, contestatara neprobând faptul că organele de inspecție fiscală ar fi utilizat ineficient timpul destinat inspecției fiscale.

Mai mult, potrivit doctrinei, trăsăturile generale ale nulității sunt nesocotirea dispozițiilor legale privitoare la elementele imperative pe care trebuie să le conțină actul administrativ fiscal, producerea unei vătămări precum și ca respectiva vătămare să nu poată fi înlăturată în alt mod decât prin anularea actului, astfel încât se desprinde concluzia că sancțiunea nulității intervine **ca o ultimă rațiune**, numai în măsura îndeplinirii cumulate a condițiilor mai sus prezentate, iar, în speță, o atare vătămare nu a fost provocată contestatoarei.

Atata vreme cat deciziile de impunere contestate cuprinde toate elementele prevazute de legislatia in vigoare, inclusiv cele prevazute la art. 46 din Codul de procedura fiscală, iar inspectia fiscală s-a realizat cu respectarea normelor aplicabile in materie, argumentele contestatarei vadesc o interpretare trunchiata ori formalist excesiva a dispozitiilor legale in materie. Societatea, care invoca unele nulitati relative, virtuale si conditionate, nu face dovada producerii unor vatamari prin nesolutionarea in termen a cererilor de rambursare a TVA sau ca vatamarile produse nu pot fi inlaturate altfel decat prin anularea actelor administrative emise cu intarziere fata de termenul prevazut de lege.

Astfel, argumentele societății referitoare la nerespectarea termenului maxim prevăzut de lege pentru efectuarea inspecției nu pot fi reținute în soluționarea favorabilă a cauzei.

În concluzie, având în vedere toate cele expuse mai sus, nu pot fi reținute ca întemeiate excepțiile ridicate de contestatar, aspectele procedurale sesizate nefiind de natură să ducă la desființarea actelor administrative contestate.

B. PE FOND

Referitor la suma totală de X lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată stabilită suplimentar:

cauza supusă soluționării este dacă Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili prin Serviciul Soluționare Contestații se poate investi cu soluționarea pe fond a contestației, în condițiile în care organele de inspecție fiscală au înaintat Parchetului de pe lângă Tribunalul Ilfov Sesizarea penală nr. 692 AIF/05.04.2016, sesizând ca prejudiciu suma TVA contestată.

În fapt, organele de inspecție fiscală au constatat că nu se confirmă realitatea unor achiziții pentru care societatea a dedus TVA în suma de **X lei**.

Având în vedere cele constatate, organele de inspecție fiscală au înaintat Parchetului de pe lângă Tribunalul Ilfov Sesizarea penală nr. 692 AIF/05.04.2016 împreună cu Procesele verbale nr. 101792/26.01.2016, nr. 101795/27.01.2016 și nr. 101796/27.01.2016 ale căror constatări se regăsesc și în Rapoartele de inspecție fiscală nr. F-MC X/2016, F-MC X/2016 și F-MC X/2016, care au stat la baza emiterii Deciziilor de impunere nr. F-MC X/2016, F-MC X/2016 și F-MC X/2016 în vederea stabilirii existenței sau inexistenței elementelor constitutive ale unor infracțiuni.

Sesizarea transmisă Parchetului de pe lângă Tribunalul Ilfov, transmisă prin poșta și confirmată de primire în data de 29.04.2016, vizează un prejudiciu adus bugetului de stat în sumă de **X lei** reprezentând taxa pe valoarea adăugată, valoare ce se regăsește integral în obiectul contestației.

În drept, art. 277 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, precizează:

“Organul de soluționare competent poate suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei atunci când:

a) organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni în legătură cu mijloacele de probă privind stabilirea bazei de impozitare și a cărei constatare

ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedură administrativă; “

Potrivit acestor prevederi legale, organul de soluționare a contestației poate suspenda prin decizie motivată soluționarea cauzei, atunci când în speță există indicii cu privire la săvârșirea unei infracțiuni în legătură cu mijloacele de probă, privind stabilirea bazei de impozitare și care are o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează a fi dată în procedura administrativă.

Astfel, între stabilirea obligațiilor fiscale constatate prin Rapoartele de inspecție fiscală nr. F-MC X/2016, F-MC X/2016 și F-MC X/2016, care au stat la baza emiterii Deciziilor de impunere nr. F-MC X/2016, F-MC X/2016 și F-MC 16/18.02.2016, contestate, și existența elementelor constitutive ale unei infracțiuni cu privire la mijloacele de probă privind stabilirea bazei de impozitare aferente taxei pe valoarea adăugată impusă suplimentar există o strânsă interdependență de care depinde soluționarea cauzei pe cale administrativă.

Aceasta interdependență constă în faptul că din informațiile obținute organele de inspecție fiscală au constatat faptul că SC XXX SRL se afla la capatul unui lanț de comercializare deseuri, în verigile anterioare fiind constatate elemente obiective ce nu confirmă realitatea lanțului de aprovizionare, prin aceste operațiuni urmărindu-se disimularea realității prin crearea aparentei existenței unor operațiuni care în fapt nu există, așa cum sunt consemnate în facturile în cauză, pentru ca societatea verificată să beneficieze în mod nejustificat de deducerea TVA. În cauză nu este vorba de inexistența unor achiziții de deseuri de plumb, ci de faptul că societatea afirmă, din moment ce nu se contestă realitatea livrarilor de plumb este obligatorie și achiziția plumbului, ci de faptul că aceste achiziții nu s-au efectuat în fapt așa cum apar pe lanțul de tranzacționare conform facturilor, ci din alte surse. Deducerea TVA se poate exercita pentru achiziții de la persoane impozabile, înregistrate în scopuri de TVA, deci se impune cunoașterea cu certitudine a surselor de aprovizionare.

Drept urmare, având în vedere suspiciunile cu privire la realitatea operațiunilor înregistrate de societate în evidența contabilă, organele de inspecție fiscală din cadrul DGAMC au înaintat Parchetului de pe lângă Tribunalul Ilfov, Sesizarea penală nr. 692 AIF/05.04.2016 împreună cu Procesele verbale nr. 101792/26.01.2016, nr. 101795/27.01.2016 și nr. 101796/27.01.2016 ale căror constatări se regăsesc și în Rapoartele de inspecție fiscală nr. F-MC X/2016, F-MC X/2016 și F-MC X/2016, care au stat la baza emiterii Deciziilor de impunere nr. F-MC X/2016, F-MC X/2016 și F-MC X/2016 în vederea stabilirii existenței sau inexistenței elementelor constitutive ale unor infracțiuni.

Potrivit Codului de procedură penală, cercetarea penală reprezintă activitatea specifică desfășurată de organele de urmărire penală, având drept scop strângerea probelor necesare cu privire la existența infracțiunilor, la identificarea făptuitorilor și la stabilirea răspunderii acestora, pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se dispună trimiterea în judecată. Aceste aspecte pot avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă.

În acest sens, organele administrative nu se pot pronunța pe fondul cauzei înainte de a se finaliza soluționarea laturii penale, având în vedere că organele de inspecție fiscală au considerat că operațiunile efectuate au implicații fiscale pentru care se ridică problema realității acestora, cu consecința diminuării impozitelor și taxelor datorate bugetului general consolidat.

La art. 2 lit.f) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările și completările ulterioare operațiunea fictivă este definită ca *„disimularea realității prin crearea aparenței existenței unei operațiuni care în fapt nu există”*.

Potrivit practicii judiciare, *„operațiunea fictivă poate să constea, printre altele, și în cheltuieli care nu au existat în realitate sau care sunt mai mari decât cele reale ori cheltuieli pentru care nu există documente justificative, dar care sunt înregistrate în documentele legale.”*

Înalta Curte a precizat că *„înregistrarea operațiunilor fictive se poate realiza, fie prin întocmirea de documente justificative privind o operațiune fictivă, urmată de înscrierea în documentele legale a documentului justificativ întocmit care cuprinde o operațiune fictivă, fie prin înscrierea în documentele legale a unei operațiuni fictive pentru care nu există document justificativ”*, astfel cum se precizează în considerentele Deciziei nr. 272 din 28 ianuarie 2013 pronunțată în recurs de Înalta Curte de Casație și Justiție, descriere care se circumscrie speței.

Afirmațiile societății, privind existența documentelor justificative pentru operațiunile desfășurate, nu sunt de natură să infirme constatările organelor fiscale privitoare la realitatea tranzacțiilor, întrucât organele de cercetare și urmărire penală, în cadrul competențelor de care dispun, pot stabili dacă operațiunile comerciale au fost derulate conform documentelor prezentate de societate, respectiv dacă documentele justificative evidențiate în contabilitatea contestatului reflectă realitatea operațiunilor.

Prin Decizia nr. 72/28.05.1996, Curtea Constituțională a reținut că nu trebuie ignorate nici prevederile art. 22 alin.(1) din Codul de Procedură Penală, preluate de art. 28 alin.(1) din Legea nr.135/2010 privind Codul de procedură penală, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora hotărârea definitivă a instanței penale are autoritate de lucru judecat în fața instanței civile care judecă acțiunea civilă, cu privire la existența faptei și a persoanei care a săvârșit-o.

Totodată, se reține că prin Decizia nr. 95/2011, Curtea Constituțională apreciază că „în ceea ce privește posibilitatea organului de soluționare a contestației de a suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei, Curtea a reținut că adoptarea acestei măsuri este condiționată de înrâurirea hotărâtoare pe care o are constatarea de către organele competente a elementelor constitutive ale unei infrațiuni asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă. Or, într-o atare situație este firesc ca procedura administrativă privind soluționarea contestației formulate împotriva actelor administrativ fiscale să fie suspendată fie până la încetarea motivului care a determinat suspendarea [...]”.

Se reține că prezenta speță se circumscrie considerentelor deciziilor Curții Constituționale mai sus enunțate, ținând seama de faptul că organele de inspecție fiscală din cadrul DGAMC au înaintat Parchetului de pe lângă Tribunalul Ilfov sesizarea penală nr. 692 AIF/05.04.2016 și Procesele verbale nr. 101792 din 26.01.2016, nr. 101795 din 27.01.2016 și nr. 101796 din 27.01.2016, ale caror constatari se regasesc și în Rapoartele de inspecție fiscală nr. F-MC X/2016, F-MC X/2016 și F-MC X/2016 încheiate în urma inspecției fiscale efectuate la SC XXX SRL, care au stat la baza emiterii Deciziilor de impunere nr. F-MC X/2016, nr. F-MC X/2016 și F-MC X/2016 prin care au fost stabilite în sarcina societății obligații fiscale suplimentare principale și accesorii în sumă totală de **X lei** reprezentând taxă pe valoarea adăugată, suma ce face obiectul contestației formulate de SC XXX SRL.

De asemenea, practica judiciară s-a pronunțat constant în sensul necesității suspendării soluționării contestațiilor în astfel de cazuri, relevantă în acest sens fiind Decizia nr.5130/04.12.2012 pronunțată de I.C.C.J, prin care instanța menține decizia de suspendare a soluționării cauzei până la definitivarea cauzei penale, apreciind că „există „suspiciuni cu privire la realitatea tranzacțiilor efectuate care au fost sesizate ca fiind fictive, la existența unei fraude de tip carusel în care este parte și societatea reclamantă, instanța apreciind că autoritatea recurentă este în imposibilitatea obiectivă de a soluționa contestația administrativă în sensul de a stabili cu certitudine, din punct de vedere administrativ, dacă reclamanta intimată are sau nu dreptul la deducerea sumei reprezentând TVA plătită și pretinsă la rambursare, respectiv de a fi verificată pe fond legalitatea deciziei de impunere și a raportului de inspecție fiscală prin care s-a refuzat dreptul la deducere al reclamantei-intimate”.

Totodată, în considerentele deciziei mai sus precizate, se menționează că „iar contestația administrativă, pe fond, în mod obiectiv nu poate fi soluționată într-un sens sau altul, în lipsa unei soluții pe latura penală în condițiile în care reclamanta a dedus TVA pentru unele tranzacții asupra cărora există indicii privind săvârșirea unor infrațiuni, iar în baza acelorși tranzacții apreciate ca fictive de organele fiscale, reclamanta solicită TVA, respectiv recunoașterea dreptului de deducere al TVA de la bugetul de stat, iar acest drept nu poate fi recunoscut din punct de vedere fiscal decât

în baza unei premise clare și certe, aceea a realității și valabilității tranzacțiilor”.

În ceea ce privește jurisprudența europeană, care este parte a ordinii de drept interne fiecărui stat membru al Uniunii Europene, Curtea Europeană de Justiție a statuat în mod repetat că pentru a putea stabili existența dreptului de deducere în temeiul unor livrări de bunuri sau prestări de servicii este necesar să se verifice dacă acestea au fost efectiv realizate și dacă bunurile sau serviciile în cauză au fost utilizate în scopul operațiunilor taxabile.

Se reține că în cazul C-225/02 Halifax – Others, Curtea Europeană de Justiție precizează următoarele: *“atunci când o persoană impozabilă sau un grup de persoane impozabile relaționează unele cu altele într-o serie de tranzacții care dau naștere unei situații artificiale cu scopul de a crea condițiile necesare pentru a deduce TVA, acele tranzacții nu ar trebui luate în considerare; orice artificiu care are drept scop esențial doar obținerea unui avantaj fiscal, operațiunea neavând conținut economic, va fi ignorat și situația normală care ar fi existat în absența acestui artificiu va fi restabilită.”*

În consecință, se reține că autoritățile și instanțele naționale sunt în măsură să refuze acordarea dreptului de deducere dacă se stabilește, în raport cu elementele obiective, că acest drept este invocat fraudulos sau abuziv (a se vedea Hotărârea Fini H. C-32/03; Axel Kittel și Recolta Recycling C-439/04 și C-440/04; Mahageben și David C-80/11 și C-142/11 și Bonik C-285/11).

Se reține că justa înțelegere a prevederilor legale mai sus invocate trimite la concluzia că decizia privind suspendarea cauzei se impune a fi luată ori de câte ori este vădit că soluția laturii penale a cauzei are o înrâurire hotărâtoare asupra dezlegării pricinii.

Având în vedere cele de mai sus, precum și faptul că prioritatea de soluționare o au organele de urmărire penală, care se vor pronunța asupra caracterului infracțional al faptelor, până la pronunțarea unei soluții definitive pe latură penală, Serviciul Soluționare Contestații din cadrul Direcției Generale de Administrare a Marilor Contribuabili nu se poate investi cu soluționarea pe fond a cauzei, fapt pentru care, în temeiul art. 279 alin. (5) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, care prevede:

“(5) Prin decizie se poate suspenda soluționarea cauzei, în condițiile prevăzute de art. 277”,

se va suspenda soluționarea cauzei pentru suma totală de X lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată, procedura administrativă urmând a fi reluată în conformitate cu dispozițiile art. 277 alin. (3) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, care precizează:

“(3) Procedura administrativă este reluată la încetarea motivului care a determinat suspendarea sau, după caz, la expirarea termenului stabilit de

organul de soluționare competent potrivit alin. (2), indiferent dacă motivul care a determinat suspendarea a încetat ori nu.”

De asemenea, pct. 10.2. din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 3741/2015 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, statuează:

“10.2. Dacă prin decizie se suspendă soluționarea contestației până la rezolvarea cauzei penale, organul de soluționare competent va relua procedura administrativă, în condițiile art. 276 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, numai după încetarea definitivă și executorie a motivului care a determinat suspendarea, la cererea contestatarii sau a organului fiscal. Aceasta trebuie dovedită de către organele fiscale sau de contestator printr-un înscris emis de organele abilitate. [...]”

Pentru considerentele reținute în conținutul deciziei, în temeiul prevederilor legale invocate în prezenta și în baza dispozițiilor art. 277 alin.(1) lit. a) și alin. (3) și cele ale art. 279 alin. (5) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu pct. 10.1. și pct. 10.2 din Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 3741/2015 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea Titlului VIII din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, se:

DECIDE

Suspendarea soluționării contestației formulate de SC XXX SRL împotriva Deciziilor de impunere nr. F-MC X/2016, F-MC X/2016 și F-MC X/2016 emise de Activitatea de Inspectie Fiscala din cadrul DGAMC, pentru suma totală de X lei, reprezentând taxă pe valoarea adăugată stabilită suplimentar.

Soluționarea contestației va fi reluată la data la care contestatara sau organul fiscal va sesiza organul de soluționare competent că motivul care a determinat suspendarea a încetat în condițiile legii, în conformitate cu dispozițiile normative precizate în motivarea prezentei decizii.

Prezenta decizie poate fi atacată la Tribunalul București sau Tribunalul Ilfov în termen de 6 luni de la data comunicării.

Director General